

НЕРОДЕН ПЕТКО

Едно време имало две жени – снаха и свекърва. Двете си седели вкъщи край огнището, предели, а свекърът бил навън по работа. Невестата пък била бременна.

Един ден, като предели край огнището, снахата попитала:

– Според теб, мале, като се роди детето, дете го нося в мене, какво име да му сложим?

– Петко – отговорила свекърва ѝ – ще го кръстим.

– Ами къде ще го сложим да лежи? – попитала снахата.

– Е, тук, на огнището – рекла пак свекървата.

А на полицата, която била над къта, имало една тесла.

– Ами ако падне върху него теслата? – попитала невестата.

– Ще го убие – отговорила свекървата.

– Олеле! Щом е така – рекла майката на нероден Петко, – хайде да го оплачем.

– Хайде да го оплачем – рекли двете умници жени, оставили си работата и седнали да оплакват и да тъгуват по нероден Петко.

Вечерта, когато си дошъл от работа свекърът, попитал жените за кого така плачат и тъжат. Те му разказали как снахата ще роди дете, как ще го кръстят Петко, как ще го повият и ще го сложат в къта да лежи. И най-накрая как ще падне теслата, дето е на полицата, и ще го убие, та затова отсега тъгували.

– Каква е тази глупост от вас, бре жени, как се плаче за нероден и неумрял Петко? Такава глупост никъде няма да се намери! Ще тръгна по целия свят, да видя дали има по-глупави от вас?

И така, тръгнал старецът да търси по-глупави от своите жени. Като си вървял по пътя, видял в една нива некол-

цина, които трупали орехи накуп и искали да ги вдигат с вили, па ги поздравил и им рекъл:

– Добра ви работа, братя! Какво правите тук с вилите?

– Искаме да съберем орехите накуп, та да ги вдигнем – му отговорили те.

Тогава старецът си помислил: „Тези хора са по-глупави и от моите жени!“.

– Ами вдигат ли се орехи с вили? – им рекъл старецът.

– Те не са като сеното, та да ги събирате с вили? Вземете по една лопата, та ги съберете накуп, после вземете чували и ги напълнете!

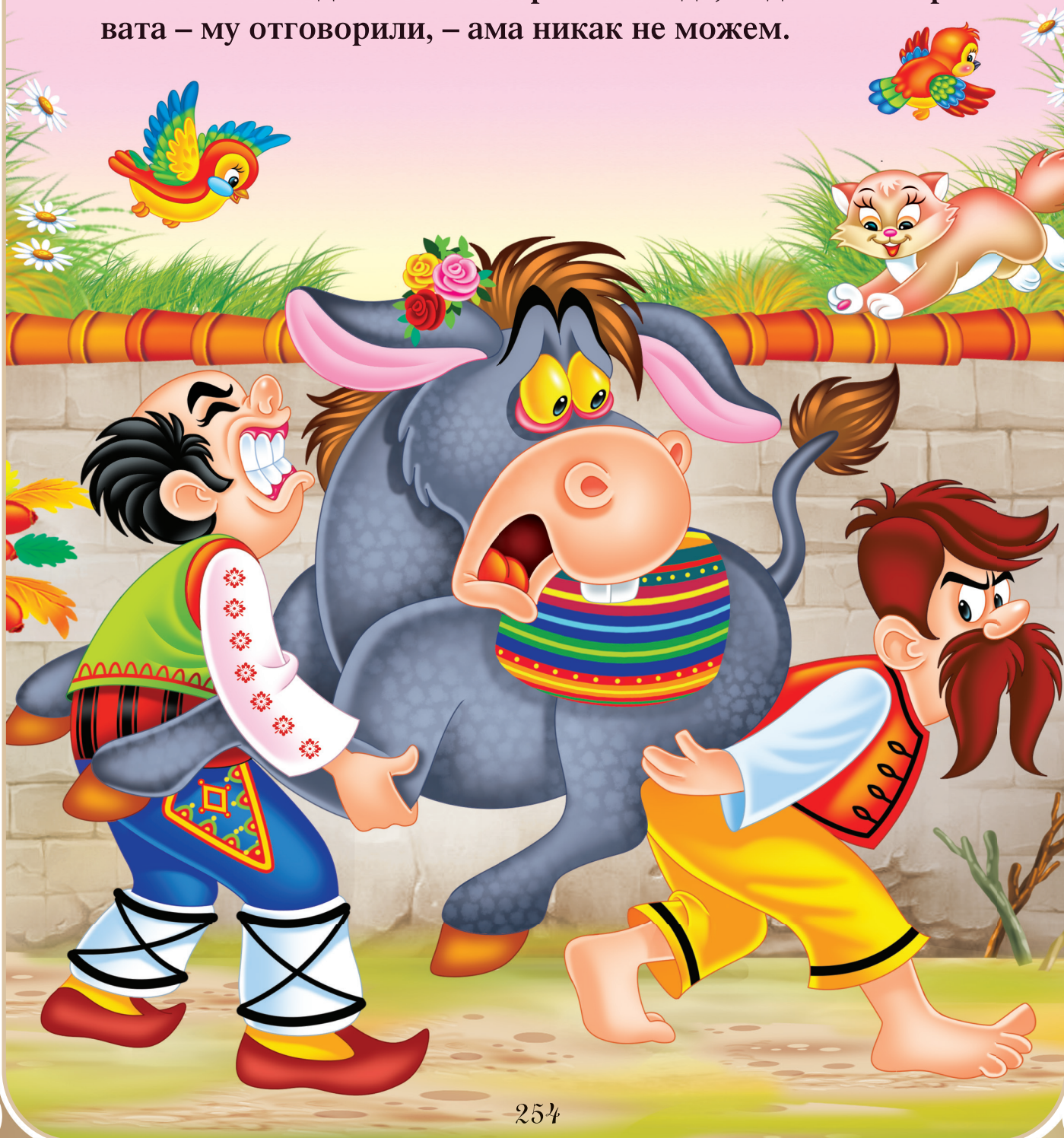
Онези взели лопати и чували и веднага събрали орехите накуп и ги напълнили в чувалите, та благославяли стареца, че ги е научил на това.

По-натам като вървял, старецът намерил други хора, които се мъчели да качат едно магаре на зида, за да изпасе тревата, която била израсла отгоре, ама никак не могли да го качат.

– Помози Бог, приятели! Какво правите? – попитал ги старецът.

– Мъчим се да качим магарето на зида, за да изпасе тревата – му отговорили, – ама никак не можем.

– А – рекъл им старецът, – дайте ми един сѐрп.
Те му дали сѐрп, а старецът се качил върху зида, окосил
тревата и я хвърлил пред магарето да я изяде.
– Да си жив, старче – извикали му всички, – че ни стори
тази добрина, ние още много щяхме да се мъчим.
„И тези не са по-умни от моите жени!“ – рекъл сам на

себе си старецът и си тръгнал по пътя да търси още по-глупави люде.

По-нататък като вървял, видял едни сватове, които водели в църква една невеста да я венчават. Невестата била доста височка, по-висока от църковната врата, та като стигнали до вратата, не знаели как да я вкарат в църквата.

Сватовете се чудели как да влезе невестата. Едни предлагали да ѝ поотрежат краката, за да стане по-ниска, други казвали, не, откъм краката тя си е наравно с прага, а главата ѝ е по-висока, та оттам трябвало да се поотреже. Други пък настоявали да се събори горният праг на църквата, за да влезе невестата.

Като видял и чул това, дядото на нероден Петко си помислил: „Тези хора са още по-глупави от моите жени!“, и им рекъл:

– Защо правите така, бе братя? – пък тупнал невестата по раменете и ѝ казал: – Наведи се мари, невесто!

Невестата се навела и влязла в църквата. Всички сватове се почудили на ума на стареца и го благословили за доброто, което им сторил.

По-нататък старецът срещнал едни други хора, които се мъчели да извадят от голяма делва главата на теле, което си я било пъхнало, за да яде трици, а после не могло да си я извади. Едни викали да отрежат главата на телето, а после да счупят делвата и така да му я извадят. А старецът, като ги видял, им рекъл:

– Счупете делвата, та да излезе главата на телето!

Те счупили делвата и главата излязла.

Тръгнал по-нататък старецът и видял една жена, която кичела свинята си с нанизи от жълтици.

- За къде така я гласиш тази свиня?
– попитал старецът.
– Ще я пращам за дар на кума – от-
върнала жената.
– Дай ми я, аз ще я отведа – рекъл ѝ
старецът.

Жената му дала свинята с нанизите, а той си я
закарал право у дома.

Откакто видял толкова глупости по света, старе-
цът се върнал успокоен вкъщи (заедно с накичената
свиня), защото намерил хора, които били по-глупа-
ви и от неговите жени.

КУМА ЛИСА КРЪСТНИЦА

Веднъж вълкът и лисицата се сдружили и решили да си приготвят зимовище, а вълкът попитал лисицата:

– Кума Лисо, какво да търсим за ядене?

– Малко медец – рекла лисицата. На нея ѝ се ядяло мед. После рекла: – Куме, хайде аз ще отида да търся делва, а ти иди при някой пчелин за мед.

Вълкът донесъл мед, а лисицата намерила покрай плета една делва и я напълнили с мед. Затворили делвата с меда и го оставили при лисичата дупка. Ама се надумали един без друг да не ядат мед.

Минало се някой и друг ден, а лисицата, нали е хитра, не могла да се стърпи и започнала да лъже вълка и рекла:

– Кумчо Вълчо, мене ме канят да кръщавам, та ще ходя на кръщение, ама ти тук да седиш, да не мърдаш!

Вълкът останал да я чака, а тя отишла при меда, яла, яла, колкото си поискала, па отишла при вълка и той я попитал:

– Кумице, какво име избра на детето?

– Начиналче – рекла лисицата.

Минало се още време, тя пак отишла да „кръщава“
и рекла:

– Кумчо Вълчо, мене пак ме повикаха да кръщавам,
ама ти тука да ме чакаш, както и преди.

Вълкът, нали е глупак, останал да я чака, а тя отишла, та се наяла с мед и изпразнила до половина делвата. Като се върнала, вълкът пак я попитал:

– А сега, Кумице, какво име даде?

– Досредалче го кръстих – каза тя.

Най-подир отишла за трети път да „кръщава“. Изяла всичкия мед и облизала делвата. А вълкът я чакал да се върне и я попитал:

– А сега, Кумице, какво име даде?

– Сега го кръстих Огребалче!

Минало що се минало, веднъж вълкът и лисицата отишли при делвата да ядат мед и що да видят – нямало нищо в нея! Вълкът рекъл:

– Кумице, ти си изяла меда!

– А, кога, Куме? Ти си го изял без мене, пък сега мене набеждаваш! – рекла лисицата.

– Не, Кумице, ти си изяла меда, когато ходи да кръщаваш!

– А, не, Куме! Аз си бях на кръщение, мене там ме гощаваха, а пък ти си изял меда, уж че ме чакаш на мястото!

Препирали се вълкът и лисицата, препирали се, нито единият не вярва на другия.

– Мога да се закълна, че не съм го изял аз! – рекъл вълкът.

– И аз ще се закълна! – каза лисицата.

– Е, хайде да идем да се закълнем, Кумице!

– Хайде, Кумчо!

– Е, къде да се закълнем? – попитал вълкът.

– Да идем при клопката да се закълнем – който е изял меда, него клопката ще го хване!

Станали и хайде, хайде, отишли при един кокошарник. Стопанинът на този кокошарник бил сложил на една дупка клопка, защото една лисица се научила и идвала всяка нощ да му дави кокошките. Вълкът и лисицата дошли до клопката. Вълкът рекъл:

– Хайде, Кумице, най-напред ти се закълни!

Тя вдигнала крак и рекла:

– Да ме хване та-а-ази клопка! – и пипнала полека клоп-
ката с пръст. Тя се заклела, па рекла:
– Хайде сега, Куме, ти да се закълнеш!
Вълкът, нали е глупак, вдигнал крак и рекъл:

– Да ме хване тази кло-оп... – и още неиздумал „клопка“, лисицата го бутнала отзад и той паднал в клопката. А лисицата тогава му рекла:

– Виждаш ли, Куме, че ти си изял меда! – И го ударила още няколко пъти ядосано, пък си отишла.

Когато се стъмнило, стопанинът на кокошките дошъл при кокошарника и видял, че един вълк се е хванал в клопката. Той грабнал една тояга и започнал да налага от-тук-оттам вълка. Бил го, бил го, а бедният вълк се въртял насам-натам, прежалил си крака и като се дръпнал, едва събрал душа и побягнал на три крака.

СЪДЪРЖАНИЕ

Педя човек – лакът брада	
<i>Българска народна приказка</i>	5
Жива вода	
<i>Българска народна приказка</i>	10
От вар момиче	
<i>Българска народна приказка</i>	18
Тримата братя и златната ябълка	
<i>Българска народна приказка</i>	24
Келчо и царската дъщеря	
<i>Българска народна приказка</i>	29
Момчето и вятърът	
<i>Българска народна приказка</i>	36
Сънчо	
<i>Елин Пелин</i>	42
Дядовата ръкавичка	
<i>Елин Пелин</i>	48
Юначното петле	
<i>Ангел Каралийчев</i>	52
Майчина сълза	
<i>Ангел Каралийчев</i>	58
Хитрана	
<i>Асен Разцветников</i>	62
Лъвът и петленцето	
<i>Асен Разцветников</i>	66
Лакомото мече	
<i>Емилиян Станев</i>	68
Къщичка под снега	
<i>Емилиян Станев</i>	74

Дядо и ряпа	
<i>Ран Босилек</i>	80
Братче и сестриче	
<i>Ран Босилек</i>	82
Чичо Пейо	
<i>Елин Пелин</i>	89
Незнаен юнак	
<i>Ран Босилек</i>	90
Неродена мома	
<i>Ран Босилек</i>	97
Неволя	
<i>Ран Босилек</i>	106
Клан, недоклан	
<i>Ран Босилек</i>	109
Който не работи, не трябва да яде	
<i>Ран Босилек</i>	114
Лозарят и косето	
<i>Българска народна приказка</i>	118
Кума Лиса съдия	
<i>Ран Босилек</i>	121
Кумчо Вълчо и овните	
<i>Ран Босилек</i>	124
Задави се Меца	
<i>Ран Босилек</i>	126
Глупавият вълк	
<i>Българска народна приказка</i>	132
Зайо Байо герой	
<i>Българска народна приказка</i>	134
Бърза работа	
<i>Българска народна приказка</i>	138

Мечката и лошата дума	
<i>Българска народна приказка</i>	141
Хитър Петър и Настрадин Ходжа	
<i>Българска народна приказка</i>	144
Работна мецана	
Леда Милева	154
Торбаланци	
<i>Елин Пелин</i>	164
Конче-вихрогонче	
<i>Елин Пелин</i>	170
Златното момиче	
<i>Българска народна приказка</i>	178
Болен здрав носи	
<i>Българска народна приказка</i>	188
Житената питка	
<i>Ангел Каралийчев</i>	198
Сливи за смет	
<i>Българска народна приказка</i>	208
Коледари	
<i>Константин Константинов</i>	215
Гост	
<i>Константин Константинов</i>	222
Косе Босе	
<i>Българска народна приказка</i>	231
Лика-прилика	
<i>Георги Райчев</i>	240
Нероден Петко	
<i>Българска народна приказка</i>	250
Кума Лиса кръстница	
<i>Българска народна приказка</i>	260